

Той бѣше се заблудилъ, помръзналъ и обезсиленъ; ако бѣхж християни имаше надѣжда да се смильтъ. Той се поиска малко и тогава видѣ какъ огънчето на близко. Той се захти къмъ него. Прѣвъ клонитѣ ясно личехж човѣшкитѣ сѣнки насѣдали край огъня, и той улови нѣколко български думи. Сега какъ да се покаже? Той бѣше окървавенъ! Появлението му можеше да пропяди тия българци или да има за него и по-лоши сетнини... Тѣ бѣхж троица, отъ които единия лежеше завитъ, а другитѣ двама гълчехж край тлѣющето огнище. Отъ страна единъ конь, покритъ съ чулъ, хрупаше сѣно. Огняновъ наостри уши.

— Хвърли дръва още, не дрънкай... а азъ да видж да турж още сѣнце на кобилата, каза по-възрастния и стана.

— Та азъ познавамъ тоя Вериговчанинъ! Ненко, дѣдовътъ Ивановъ синъ! каза си радостно Огняновъ.

Веригово, село отгаткъ Сръдня-Гора, бѣше също познато Огнянову.

Ненко се приближи до коня и се наведе да тегли сухо сѣно изъ едно козено вретиче. Тогава Огняновъ се примжкнж до него, между шубржкитѣ, и му каза:

— Добъръ ти вечеръ, бай Ненчо? Ненчо се исправи стреснжтъ.

— Кой си ти?

— Не позна ли ме, бай Ненчо?

Слабата свѣтлина отъ огъня огрѣ лицето на Огнянова.

— Ти ли си, бе даскале? Ела, ела, наши хора съ тука... Нашъ Цвѣтанъ, бай Дойчинъ... Майки, та ти си ледъ, вкоченясалъ си се... казваше селякътъ, като тръгнж съ Огнянова къмъ огъня.

— Цвѣтанчо, повече дръва тури, нека да стане голѣмъ огъня... Имаме да сунимъ и да стоплимъ единъ християнинъ... Познавашъ ли го?

— Даскало! извика радостно момъка; — па оти си тждѣва? и той подложи малко суха връшина на Огнянова да сѣдне.